

חבלה בגלל הדואר

אחד מתפקידינו העיקריים הוא לדאוג לכך שקול-השלום יישמע בכל ויכוח, בצדו של קול המלחמה. אסור לנו להניח לאנשי הסיפוח להשמיע את קולם, מבלי להעמיד בפני הכנסת מיד את האלטרנטיבה. תפקיד זה חשוב כפליים מאז שנרם, למעשה, קולה של מפ"ם ככוח של שלום.

אין זה תפקיד קל, כי עלינו לנחש מראש מתי ואיך יפעלו הסיפוחיסטים. כשהם מגישים הצעה לסדר-היום, עלינו להקדים אותם בהצעה נגדית משלנו. עשינו זאת לא פעם בהצלחה, כמו בפרשת ההתחללות בחברון. גם השבוע פעלנו כך. הנחנו כי אנשי הסיפוח ירצו לנצל את תקרית-סואץ ה"עקובה-מהם, כדי לעשות הון פוליטי. לכן שיגרנו, ביום א' בשבוע שעבר, מכתב דחוף ליו"ר הכנסת, ובו הצענו שלנו להעלות נושא זה לדיון דחוף.

וכאן אירעה תקלה. פניותיהן של שתי הסיפוחיסטיות הגיעו במועד. ואילו מכתבנו הדחוף עוכב על-ידי שבת הדואר במשך 24 שעות, והגיע רק אחרי ישיבת הנשיאות, שהכירה בדחיפות שתי ההצעות של ה"סיפוחיסטים. קדיש לזו סירב להכיר בדחיפות ההצעות.

מחינו על-ידי באוזני העיתונות, והגשנו בו במקום הצעה דחופה נוספת לסדר-היום: "פעולת הדואר, הזמן הרב העובר במשלוח מכתבים דחופים, ושיבוש המרכז הכנסת כתוצאה מכך". גם הצעה זו לא נתקבלה. בכל זאת לא ויתרנו על השמעת קולנו בדיון זה. נקטנו בטכטיס פרלמנטארי אחר: הימנעות מהצבעה, המעניקה את הזכות להשמיע הודעה מעל הדוכן (ראה מיטגרת). כך הבטחנו כי בצד דבר המלחמה והסיפוח יישמע גם דבר השלום.

בעת ויכוח זה עשיתי דבר שרציתי לעשות מוזמן: לנעוץ סיכה בבאלון הגפוח של "דו"ח סייבין", אותו מיסמך אינפנטילי של פרופ' סור אמריקאי על מסעותיו במרחב. לסייבין, אין שום מושג על ענייני המרחב, אך הוא עשה רושם עז על התמימים בישראל, שחשבוהו למומחה פוליטי. למעשה הוא מומחה רק למקצועו - נגיפים של שיתוף ילדים.

בעת נאומו הגמדודי הפאתטי הוכיח חיים

השבוע עמדנו בפני הכרעה עקרונית ו"מצפנית מיוחדת במינה. גרם לכך משה דיין, בדיון על ציז-הריתוק שחופעלו נגד פעילי ר"ת, שלף לפתע שני דו"חות של הש"ב, שהכילו גאומיהסתה של ח"כ ר"ת אמיל חביבי נגד ביטחון ה"מדינה. לנו אין שום עניין להגן על ר"ת, סיעה שאנו מתנגדים בחריפות כימעט לכל עמדה תיה העקרונית. ידענו שכל הגנה כזאת תהיה בלתי-פופולרית, וקל יהיה לנצלה נגדנו. אך האם היה מותר לנו לעבור ב"שתיקה על פגיעה חמורה במדינת-החוק בידי דיין - אפילו אם נעשה הדבר נגד ר"ת? בהתייעצות שקיימנו - אמנו וזכרנו ואני - בו במקום, החלטנו להעמיד את העקרונות

ש.ב. בכנסת

מעל לכל שיקול של פופולריות. לכן פתחתי את נאומי הבא במילים הבאות: **אורי אבנרי**: אתמול אירע בכנסת מעשה שאין חומר ממנו. שר-הביטחון קרא מעל דוכן הכנסת, כחלק מסיעונו נגד סיעה מסוימת בבית זה, חומר מידע סודי של שרות-הביטחון. אני מסתייג מאותה סיעה ומעמדותיה - כפי שידוע לזכנת - באופן הקיצוני ביותר. אולם אסור לי, ואסור לכנסת כולה, לעבור ב"שתיקה על מעשה זה, שהוא חומר מאין כמוהו.

לא זו בלבד ששר-הביטחון מודיע שיש האזנה לנאומיהם, לפגישותיהם ולשיחותיהם הפרטיות של חברי-כנסת, אלא שהוא בא וקורא את הדברים האלה מעל דוכן הכנסת. זהו דבר שלא יעשה. אם סבור שר

הביטחון שחבר-כנסת מסויים, יהיה אשר יהיה, פגע בביטחון המדינה, במעשיו או בדבריו, מן הראוי לבקש את תיוען הסטפטי לתבוע את הסרת חסינותו של אותו חברי כנסת. כדי לתעמידו לדיון. אז יעמוד אותו חומר-מידע של שרות-הביטחון במבחן מסוי, פסי, ייבנו עדויות לגבי אופן השגתו, ו"יקבע אם החומר הוא אמיתי, אם הוא מלא. בית-המשפט יכריע.

אולם להביא חומר מסוג זה, שאינו ניתן לבדיקה, שאינו ניתן לאימות, בפני הכנסת, בניסיונות כאלה - זהו דבר אשר לדעתי חייבים אנחנו להתייחס אליו בצורה החמורה ביותר.

קריאה: החומר לא הוכחש!
אורי אבנרי: לא איכפת לי אם הוכח

חש או לא. ייתכן שזה נכון. אתנגד לנוהל זה גם אם החומר נכון.

לבושתה של הכנסת, יצויין שהייתי חברי הכנסת היחידים שהתנגדו למעשה פסול זה. ולהיפך: לפחות חברי-כנסת אחד - שלמה כהן-צידון - ניסה לנצל את העניין כדי להשיג קצת פירוטמת אישית, על-ידי כך שתבע מיו"ר הכנסת להסיר את חסינות חביבי. כהן-צידון, שהוא עורך-דין, ידע, כמובן, שזוהו תעלול חסר-שחר, מכיוון שאין ליו"ר בכלל הזכות לכך (כפי שצינתי ב"דברי רק פרקליט המדינה יכול לבקש). אוי לכנסת שאלה הם פניה!

* רק בסוף אותה ישיבה הכחיש אמיל חביבי את הדברים.

מדוע בוטלה תוספת השכר לחיילי צה"ל, אשר שרותם הוארך?

על נושא זה הגשנו השבוע הצ"ע דעה דחופה לסדר-היום. נשיאות ה"כנסת לא הכירה בדחיפות הנושא.

לנדוא (חרות) את הנו"ח, כתשובה סופית לכל שוחרי השלום. כשעשה הפסקה דרמאטית, שאלתי בשקט: **אורי אבנרי**: הפרופסור הזה - למה הוא פרופסור? **חיים לנדאו**: הוא לא פרופסור ל"פורנוגרפיה. למה בדיוק - אינני יודע. **אורי אבנרי**: למה הוא פרופסור? **יוסף שופמן**: למדתי המדינה. **חיים לנדאו**: הוא פרופסור לנגיפים. כנראה גם לנגיפים חיים במדינה.

וילה מפוארת

ופצצות

אטומיות

בין השאלות שהוגשו על-ידי סיעתנו השבוע:

● לשר-הביטחון: האם נכונה הערכה שנתון-התועפה החשוב של גייסות בבריטניה כי ישראל יכולה בשנת 1970 לחמש טילים מתוצרת עצמית בראשי-נפץ גרעיניים, אף הם מתוצרת עצמית?

● לשר-הדואר: מהו אומדן הנוק ש"גרמה שביתת הדואר לכלכלה הישראלית?

● לשר הפנים: האם נכון כי עיריית ירושלים התעלמה מסכנות הועדה שבדקה את מחדלי העירייה בימי השלג אשתקד? האם נכון שלא נרכשו מרבית פריטי ה"ציוד שהועדה המליצה על רכישתם כדי למנוע תקלות בחורף הקרוב?

● לשר-הביטחון: האם גורש נכבד ערבי לירדן מפני שהחזיק דגל פלסטיני? האם מותר או אסור להניף דגל פלסטיני ב"שטחים המוחזקים - שבהם מותרת הנפת דגל ירדני?

● לשר-האוצר: האם נכון כי הבנק לפיתוח התעשייה, השייך לממשלה, נתן דירה בשווי 150 אלף ל"י, ומכונית מפוארת, למר משה זנדברג, שפרש לא מכבר מתפקיד בכיר באוצר והפך לסגן יו"ר ה"בנק? האם ניתנה וילה למר יהודה נאמן, מי שהיה החשב הכללי של האוצר?

● לשר-העבודה: האם יש פיקוח על קרנות הפנסיה והביטוח של העובדים, לאור העובדה שנתגלה בהן עודף של הוצאות על ההכנסות?

● לשר התחבורה: מי מקבל טיסות ח"נים, או טיסות מוזלות, בחברת אל על? כמה מנוסעיה-חינם היו מנהלי החברה, פקידים ממשלה ואחרים?

● לשר-הביטחון: האם בתקרית הגדולה בתעלת-סואץ נגרמו אבירות בגלל חוסר התחפרות מספקת?

שיתוף בין פאשיסטים!

כאל גוש אחד, שכולו מצבע אחד, וכל דבר נחתך בו על-ידי אדם אחד. מאן הדיבורים הסתמיים על "המצרים", כאילו שלוש מיליון נפש אינם אלא אדם אחד, ומאן הפאטאליזם הקיצוני, וחוסר-התושייה המדינית, הנובעים מכך.

ישנו "אבנרי מצרי"!

אך מי שבקיא בענייני המרחב, ולא רק מתוך הקשבה לדברי הבל ורהב של רדיו קהיר, יודע כי המצב במצרים שונה מעיקרו. כוחו של עבד-אל-נאצר מוגבל ביותר. מתרוצצים במצרים זרמים שונים, השקפות שונות. יש קצונה מאן, וחוגים נגדיים מאן. יש אבן מצרי ודיין מצרי, ויש בגין וז"ר אלדר מצרי, להבדיל אף אפסי הבדלות. מרדכי בן-פורת: מי הוא אבנרי המצרי? אורי אבנרי: עוד אענה על כך. מרדכי בן-פורת: כדאי שגם לנאצר יהיה אבנרי.

המצרים בעיני זאב (מעריב)

אורי אבנרי: יש. אני מבטיח לך שיש. אליעזר שופמן: האם יש גם אבנרי למצרים? אורי אבנרי: יש. נוסף על כל שאר הצרות שיש להם שם, ישנה גם זו. ולא אזכיר שמות מפאת עין-הרע.

העובדות יודעות למומחים לענייני מצרים, גם למומחים של ממשלת-ישראל. מצויים כוחות במצרים המאמינים כי יש לשם קץ להרפתקות, ולהתרכז בכניין מצרי ריבים עצמה. יש אישים המכריחים את עבד-אל-נאצר לדבר, מדי פעם, על הצורך בהסדר מדיני, ואף לרמוז על צורתו של הסדר כזה. (המשך בעמוד 25)

הוא אומר: גישה מלחמתית-פאטאליסטית זו, השולטת במדינה מאז מלחמת-ששת-הימים - גישה זו פשטה את הרגל. עובדה היא, עובדה הוועקת לשמיים, כי ביום ה-503 אחרי מלחמת-ששת-הימים, מלי כמה שיכלה והיתה צריכה להיות מופנה ב"תולדותינו, הרגו אויבינו 20 חיילי צה"ל לארץ רך קווי הפסקת-האש, מבינו ועד מוריה, וכי הקטל נמשך יומיים, לילה-לילה, מבלי שיש בידי הממשלה, מהשר אשכול עד השר בגין, ומהשר אלון עד השר דיין, הצעה ליוזמה כלשהי כדי לשנות מציאות זו מעיקרה. היכן העיקר כוויכוח של היום, כבוד הוויכוח-ראש? ישנה השקפה ילדותית, פשטנית המתחסת אל מצריים

להלן נאומו של ח"כ אורי אבנרי להנמקת הימנעותו מהצבעה על שתי הצעות לסדר-היום של נח"ל והמרכז החומשי, שהבעו ה"נחלות בשטחים המוחזקים כתגובה על ה"תקרית של השבוע שעבר, בתעלת-סואץ:

מובן שלא יכולנו להצביע בעד הצעתו של חבר-הכנסת מאיר וילנר, שלא לדון בהתקפה המצרית הנפשעת מפני כמה ימים, אך מובן שלא יכולנו להצביע גם בעד שתי ההצעות, שנזמקו כפי שנזמקו.

אין הבית הזה נחלק לשני מחנות כבואו לתת ביטוי לרגשו האבל, הצער והזעם, על מעשה-התוקפנות נפשע, ועל אכזר מוטב אחינו, חיילי צה"ל.

אין הבית הזה נחלק לשני מחנות גם כבואו לתת ביטוי להחלטתנו הנחושה להשיב מלחמה שררה, בשעה שקיים איום על קיומנו וביטחוננו. זה הוכח בימי מאי ויוני בשנה שעברה.

אולם כבוד היושב-ראש, הבית הזה נחלק - והציבור כולו נחלק - לשני מחנות, כבואו לתת תשובה על השאלה הגורלית: איך למנוע קורבנות כאלה, ומעשיית-תוקפנות כאלה, בטווח הארוך.

ביום ה-503 אחרי המלחמה

מתנה אחד כבוד כתי כתי הפסקת-האש יירגעו אם נגאם השכם והערב על החלטתנו לספח לישראל את ה"ציהאי סיני, שאגב מעולם לא היה שייך לארץ-ישראל, (תמהני היכן הזכות ההיסטורית, שעליה דיבר חבר-הכנסת לנדאו. ב"רוב תקופות ההיסטוריה היה ה"ציהאי שייך למצרים). שה"תקרית ייפסקו אם נקבע כי אין שחר של סכיו להגיע. כולם הימים, לשלום עם העם המצרי; אם נכריז קבל עם ועולם ש"נגזרה" עלינו מלחמת-נצח, כדברי שר-הביטחון בהודעתו אחרת (ואני שמח שהשר לא חזר על כך כנאומו היום, כי אם נקט סיגנון הרבה יותר חיובי). המתנה השני שאנו גאים להשתיך אליו, אומר את ההיפך.